

Михайліада

Геннадій Кофанов

Хроніка лаконічного побоїща

Ого!!!

"Піснь про гениталії".

Слово узяв професор Михайло Ломоногов.

- Шановні колеги, - казав він із трибуни, колупаючи у вусі дужкою окулярів, - я прагну ознайомити вас зі своєю новою ідеєю щодо цікавої нам проблеми. Напередодні, працюючи над цією проблемою своїм напруженим черепом, я раптом утямив, що з погляду зюзюблямистого кукідринізму геть неможливо перефриньлююїти асисюри лушпяниському, тож про те, щоби хувирканити пюпіки уприбубелями, не може бути й мови! Більше того, навіть чичантристі гапіпулики не можуть допомогти в вирішенні даного завдання. Тому залишається тільки один вихід: спробувати бамзихляпнути по асисюристим лушпяниському гіперфриньлююєними зюзюблями!

- Ти з глузду збіг, колего! - крикнув, підхоплюючись у третьому ряді, професор Михайло Ломоребров. - Бамзихляпати по асисюристим лушпяниському гіперфриньлююєними зюзюблями - це дурачі й мракобісся! Кожний мало-мальськи обізнаний кукідринист знає, що у випадку їхньої взаємодії відбудеться хувиркантивна уприбубеляція, котра неминуче призведе до перелушпанищення асисюроїдних гапіпуликів, яке, у свою чергу, спровокує виділення квазіпюпікуючої зюзюблями, у результаті чого чичантрики уприбубеляються до бісової матері так, що й кукідринів не збереш!

- Спірне твердження, колего, - заперечив, водячи хусточкою по лисині, професор Михайло Ломоруков із четвертого ряду. - Досліди, проведені нещодавно в моїй лабораторії, показали велику ймовірність того, що хувиркантивною уприбубеляцією при бамзихляпанні гіперфриньлююєними зюзюблями по асисюристим лушпяниському можна уникнути, якщо попередньо перепюпикати недозюзюблямлені лушпяниська ультрабамзихляпистими асисюрами!

- Тю, дурень ненормальний! - заволав обурений професор Михайло Ломоребров. - Тільки ідіот безмозкий може заявити, що перепюпикання недозюзюблямлених лушпяниськ ультрабамзихляпистими асисюрами допоможе уникнути хувиркантивною уприбубеляцією при бамзихляпанні гіперфриньлююєними зюзюблями по асисюристим лушпяниському! Кретинів, які белькочуть подібну ересь, треба пропускати крізь бамзихляпатрон, щоб не варнякали надалі подібну маячню!

- Сам ти козлозавр недороблений! Самому тобі треба всі ніздрі пошарпати, щоб не вищав про те, у чому анічогісінько не тямиш! - вибухнув професор Михайло Ломоруков, вихоплюючи з кишені свій улюблений свинцевий кастет. - Ти б ще заявив, дурню, що

інфрабамзихляпистими асисюрами можна синхронізувати хувиркантивність уприбубелів із гапіпуликами в період фриньлюлюєння!

Усі професори, що були присутні на цьому вченому засіданні, зареготали з цього дотепу (професор Михайло Вибийзубов навіть сповз із стільця на підлогу зі сміху); усі, крім професора Михайла Ломореброва, що прийняв цей жарт як особисту образу. Професор Михайло Ломоребров за словом у кишеню не поліз. Професор Михайло Ломоребров поліз у кишеню за сталевим ланцюгом. Грізно розмахуючи цим ланцюгом, як який-небудь ніндзя, професор Михайло Ломоребров провищав Михайлові Ломорукову:

- А за "синхронізацію хувиркантивності уприбубелів із гапіпуликами інфрабамзихляпистими асисюрами" відповіси! Зараз я тобі покаджу, гаде, як перепюпікувати недозюзюблямлені лушпяниська ультрабамзихляпистими асисюрами!

- Я сам тобі покаджу, сволото, як виділяти квазіпюпикуючу зюзюбляму, от тільки підійди! - прогарчав розлютований професор Михайло Ломоруков, граючись кастетом.

- Тримайся, колего, я з тобою! - підтримав професора Михайла Ломорукова професор Михайло Ломоногов, із тріском відламуючи дошку від трибуни. - Зараз ми цьому носатому вколотимо в довбешку прогресивні наукові ідеї! Буде знати, як козиряти хувиркантивною уприбубеляцією!

- Колега Ломоребров правий, - сказав професор Михайло Ломочелюстьєв із першого ряду.

- Не правий! - заперечив професор Михайло Оторвіухов із четвертого ряду й жбурнув у Ломочелюстьєва гіпсовий бюстик Альберта Ейнштейна. Але влучив бюстик у голову професора Михайла Вирвикишкова.

- Це через тебе, сучий сину! - загорлав останній і важким професорським кулаком заїхав в око Михайлові Ломочелюстьєву.

Тим часом професор Михайло Ломоногов уже гамселив дошкою по голові професора Михайла Ломореброва, щомиті поправляючи окуляри, що з'їжджали по носі, й одночасно відбрикуючись лівою ногою від професора Михайла Рвиноздрова, який із солідарності з Михайлом Ломоребровим норотив вкусити Михайла Ломоногова за кишеню штанів. Професор Михайло Ломоребров же, намагаючись ігнорувати дошку, що торохкає його по потилиці, азартно маніпулював сталевим ланцюгом, прагнучи вперіщити ним лисого професора Михайла Ломорукова. Останній віртуозно, як професійний витязь, ухилився від ланцюга, дражнячи суперника штурханами кастета.

Одним словом, на ґрунті наукових розбіжностей вибухнуло, пафосно висловлюючись, велике бойовище професорів, більшість із яких, за дивним збігом, мали ім'я Михайло й, так би мовити, "калічницьку" фамілію (до "комплекту" не вистачало хіба що якогось Михайла Ломоносова). У обох точок зору виявилася рівна кількість прихильників, тому жодна з воюючих сторін не мала чисельної переваги.

Учені мужі в поті чола колошматили один одного всім, що під руку втрапило. Михайло Вивихолоктєв бив Михайла Ломошєєва портфелем. Михайло Кусизадов лупив Михайла Стегайпузова стільцем. Михайло

Ломоспинов тузив Михайла Порвипастева тубусом. Михайло Прищемиязиков гамселив Михайла Колягодицева указкою. Михайло Рвиволосов дубасив Михайла Ломолобова зубочисткою. Михайло Ломопальцев лупцював Михайла Пекипяткова настільною лампою. Михайло Ломоплечев перішив Михайла Лупипупова Михайлом Вирвикишковим і т.д. і т.п. Пил стояв стовпом, а волосся дибом!

Нестямне побоїще звела нанівець прибиральниця Глафіра Перфілівна. В азарті бою несамовиті розумники не помітили її прищестя. Але не минуло й двадцяти двох секунд її мовчазної присутності, як лупцюючі професори так званим шостим почуттям уловили, що над ними, так би мовити, згущуються хмари у вигляді невдоволення Глафіри Перфілівни, як за командою обернулися до дверей, де вона стояла, уперши руки в боки, і блискавично вгомонилися. Лише тільки Михайло Вибийзубов ще секунд тринадцять за інерцією продовжував люто гризти комір остовпілого Михайла Ломореброва.

- Знову бешкетуєте! - гнівно вішала прибиральниця. - Знову бісів розгاردіш, а мені все це усувати! Як діти малі! Давненько вас, учених, не палили на багаттях, от ви й розпустувалися! Вимітайтеся із приміщення, голубчики, мені час прибирати! Ну й напаскудили, ну й напаскудили! А ще професори! Е-еєх! Шваброю б вас!

- Ви вже не ображайтеся, Глафіро Перфілівно, - белькотав збентежений, як і всі інші колеги, Михайло Ломоруков, відбираючи свій відірваний рукав у Михайла Вищипобров'єва. - Погарячкували, звичайно. Переборщили. Ви вже того... Не того... Добре?

- На цьому, шановні колеги, оголошую сьогоднішнє засідання закритим. Обговорення цього питання продовжимо завтра в той же час, - гучно вимовив Михайло Ломоспинов, затикаючи хусточкою кровоточиві ніздрі.

Присмирнілі професори стали залишати зал, двома потоками несміливо обтікаючи прибиральницю, з побоюванням, аби вона не здійснила своє бажання щодо швабри.

І Глафіра Перфілівна заходилася звично підмітати уламки окулярів, закривавлені олівці й ручки, вставні щелепи, обривки краваток, відірвані гудзики й решту професорського сміття, буркочучи, крекчучи й наспівуючи: "Мій номер двісті сорок п'ять, на тілогріїччі печать..."

Ця жорстока наукова розбірка свідчить про те, що кримінальний стиль спілкування проникає в різні сфери нашого життя й охоплює майже всі шари суспільства. Зуб даю, шановне панство, вік волі не видіти!

2003, 2011 рр.